

Recensent: Marloes van Splunteren

Monique van Leeuwen: 'Gevangen zonder tralies' Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2011. ISBN: 9789048417674 Zie ook: www.freemusketeers.nl (Geestelijke gezondheidszorg/ ADHD/zorginstellingen/1)

Soort boek/ziekte/stijl: egodocument over een jeugd in opvanghuizen, psychiatrie en jeugdgevangenissen. In een directe stijl, met gebruik van uitroep en vraagtekens die de emotionele lading versterken, worden vele heftige gebeurtenissen snel achter elkaar beschreven. Gevangen zonder tralies is geschreven in de 'ik' vorm.

Over de schrijfster: Monique van Leeuwen schrijft een boek over haar moeilijke jeugd. Het boek is een vorm van therapie. Het schrijven bevrijdt haar van veel plichtsgevoel tegenover haar familie. Ze kan loslaten wat er is gebeurd in de afgelopen 25 jaar doordat ze 1x haar verhaal kan doen zonder veroordeeld of onderbroken te worden. Monique is een alleenstaande moeder van een zoontje van 7jaar.

Korte samenvatting: Monique van Leeuwen komt uit een probleem gezin. Ze is een van een drieling, met haar zussen Baukje en Maria. Vader is alcoholist en moeder is emotioneel niet betrokken bij haar gezin. Vader slaat moeder, en heeft tegenover zijn kinderen geen verantwoordelijkheidsgevoel. Van hem hebben de kinderen het voorbeeld gekregen te gaan stelen.

Met 9 jaar waren Maria en Monique al echte boefjes en dat was het begin van veel ellende. Hun ouders scheidden toen ze 11 jaar waren. Vele verhuizingen volgden waardoor Monique zich ongelukkig en onveilig voelde. Vader verdween een jaar lang uit beeld. Verscheen weer, en zo pendelden de meisjes van moeder naar vader en weer terug. Op beide plaatsen hadden ze het slecht.

Op hun 14e gebruikten ze drugs en drank, gingen ze nachtenlang stappen en hadden ze seks met jongens. Zo belandden ze in de jeugdgevangenis, waar ze niet geholpen werden met hun problemen. Daar werden ze psychisch onderzocht en kregen ze beiden de diagnose ADHD. Regelmatig werden ze in de isoleercel gezet. Na 5 maanden mochten ze naar huis, maar een thuis hadden ze niet. Daar werd het losbandige leven voortgezet. Zo is Monique een half jaar lang elke dag stoned als ze op haar 16e weer in een jeugdgevangenis belandt. Ze krijgt geen therapie, alleen medicatie. Pillen zijn het antwoord op haar probleem gedrag. Van jeugdgevangenis naar psychiatrische instelling naar een opvang tehuis. Ze gaat zichzelf snijden, en doet een keer een poging tot ophanging. Allemaal om maar aandacht te krijgen. Niemand heeft echte interesse in haar en in de kern van haar problemen. Ze zoekt liefde maar krijgt alleen maar meer ellende. Uiteindelijk komt ze na jaren van onrust, angst en wanhoop in ander vaarwater als ze haar man en de bijbel leert kennen.

Wat viel op: Hoeveel Monique meemaakt op een zo jonge leeftijd. Misschien is ze er ook gevoeliger voor door haar ADHD. En dat ze tot rust komt als ze steun vindt bij een partner en in Bijbelteksten.

Citaten: Pag.21; Mijn zusje Maria en ik begonnen al op heel jonge leeftijd veelvuldig te stelen en zelfs in te breken. Baukje deed dat soort dingen eigenlijk nooit, maar Maria en ik waren wel heel erg!

Pag. 29; na de scheiding heb ik mijn vader een lange tijd niet meer gezien, ik miste hem vreselijk! We moesten het ouderlijk huis verlaten, aangezien mijn moeder het huis niet meer kon betalen. Dit was ook de eerste keer dat ik me echt rot heb gevoeld.

Pag. 36; Geleidelijk begonnen we bij mijn vader thuis opstandiger te worden. Ik heb hem in die tijd wel eens met een mes achterna gezeten, maar mijn vader wist hem uit mijn handen te slaan. Gekke, maar vooral gevaarlijke uitpattingen waren dat! Vader was het zat en stuurde ons naar mijn moeder, we moesten daar maar weer gaan wonen.

Pag. 48; Waar Nederland om bekend staat: je krijgt meteen pillen. In plaats van er gewoon over te praten en me te begeleiden in die overdaad aan emoties, onderdrukten ze het weer, maar dan met pillen.

Pag.75; Mijn zelfvertrouwen groeide steeds meer en ik kreeg voor het eerst in lange tijd het gevoel dat ik ook iets kon en dat ik ook een normaal leven kon hebben.

Pag. 92; In de tussentijd bleef ik mijn best doen om god te dienen, de Bijbel te lezen en oudere mensen te bezoeken of degenen die ziek waren. Ik dacht ook veel na over wat ik fout had gedaan in ons huwelijk, want ik wilde echt van mijn fouten leren.

Pag 107; Het maakte me zo moedeloos, wat heb ik me vaak moedeloos gevoeld, ik heb werkelijk mijn stinkende best voor mijn moeder gedaan en het leverde niks op behalve ruzie. Mijn moeder heeft nooit ingezien wat voor moeite ik voor haar deed, maar ik heb oprechte liefde voor deze vrouw.

Pag. 121; Ik en mijn zusjes zijn altijd tussenpersonen geweest voor onze ouders, dan konden ze ons uithoren wat er over de ander werd gezegd. De problemen die mijn ouders met elkaar hadden werden ook ons probleem, we werden erbij betrokken.

Recensies:

<http://www.eci.nl/boeken/gevangen-zonder-tralies-monique-van-leeuwen-9789048417674>

Petra, 8 juni 2011:

Het is een meeslepend en tragisch verhaal van iemand die door de fouten van anderen het zwaar te verduren heeft gekregen. Dit boek is een echte aanrader, het verhaal laat je niet los.

<http://www.bol.com/nl/p/nederlandse-boeken/gevangen-zonder-tralies/1001004011262590/index.html>

Irene, 1 juni 2011:

'Ondanks het zware verhaal wat Monique meemaakt, leest het toch verbazend makkelijk en lekker. Je wilt doorlezen.'